

Abdullah Uludağ

- şiirler -

Yayın Tarihi:

16.01.2026

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Adını Kalbime Yazdım

Adını dağlara değil kalbime yazdım,
Rüzgâr silmesin diye, zaman aşındırmasın diye.
Taşa kazınan her şey unutulur bir gün,
Ama kalp unutmamayı bilir.

Geceyi adınla aydınlattım,
Sessizliğe senin sesini bıraktım.
Yollar yorulur, izler kaybolur,
Kalpte açılan yer hep senin olur.

Ne haritaya sığdın
Ne ufka, nede sözlere sığdın
Adını dağlara değil kalbime yazdım,
Çünkü en yüksek yer
İnsanın sevdiği yerdir.

Abdullah Uludağ

Anama

Sana hakkını helal et ana diyemedim soğuk yüzüne;
Açıpta bakamadım yokluğuna dayanamıyorum anam..

Günlerim senden ayrı geçti hep doyasıya sarılamadım
Canım anam ben geldim diyemedim ve doyasıya öpemedim!
Yanımda olsaydın anam ne derdim kalırdı ne kederim,
Senin yokluğunda hep sol yanımda bir sızı var dinmeyen anam

Acılar,hüzünler hep dert oldu içime anam,
Resmine bakar ve seni düşünür ağlarım anam;
Tek son bir kez görebilseydim diye yüzünü!
Öpe bilseydim o pamuk ellerinden anam seni çok özlüyorum anam....

Hergün deli divane dolaşıyorum,
Sana kavuşacağım günü bekliyorum anam
Gel desem gelemezsin, gelip beni saramazsın!
Ben bu acıya nasıl dayanırım bilmiyorum anam

Abdullah Uludağ

Aşık Abdullah

Sivas'ın bağından kopmuş bir aşığım,
Ayaz yemiş sözlerim, serttir dilim.
Sevdayı susarak öğrendim ben,
Yanık yanık çalar gönül telim.

Çiçekleri sevdirmezler dediler,
Dalında soldu nice hevesim.
Bir yar sevdim, uzak düştü bana,
Adını anmak oldu nefesim.

Zonguldak'tan esti bir kara yel,
Kömür karası gözleri kaldı.
Ne giden döndü, ne kalan güldü,
Bu yürek yar yolunda yoruldu.

Âşık Abdullah der ki sözüm haktır,
Sevda yükü ağır, omuz dardır.
Sevmesini bilene cennet olur,
Bilmeyene bu dünya zindandır.

Abdullah Uludağ

Aşk Ve Hüzün

Aşk geldi, kalbimi açtım,
Hüzün içeri yerleşti.
Biri umut diye gülümsedi,
Diğeri sessizce büyüdü içimde.

Sevgi sıcak bir rüzgârdı,
Hüzün ardından gelen gece.
Birini tutmak istedikçe,
Diğeri daha sık sardı beni.

Aşk öğretir, hüzün hatırlatır,
Ne olduğumu, ne olamadığımı.
İkisi de kaldı bende,
Gidenin ardından.

Aşk geldiğinde bahardı içim,
Gülüşünle açtı bütün pencereler.
Dünya bir anlığına durdu,
Kalbim sadece seni bildi.

Sonra hüzün çöktü usulca,
Kimse fark etmeden yerleşti.
Aşk konuşurken ben sustum,
Hüzün her boşluğa adını yazdı.

Sevmek güzeldi, yordu ama
İnanmak daha çok yaraladı.
Aşk verdiği aldığını geri,
Hüzün kalıcı olmayı seçti.

Şimdi ikisi de bende,
Biri hatıra, biri gerçek.
Aşk geçti bir rüya gibi,
Hüzün uyandırdı beni.

Abdullah Uludağ

Aşka Tövbe Olsun

Aşka tövbe olsun dedim
Dilime değil, kalbime söyledim.
Çünkü sözler kolay vazgeçer
Ama kalp, en son teslim olur.

Sevmek bir yangındı,
Kl hâlâ içimde.
Ne kadar kasam da
Adın çıkıyor karşıma.

Aşka tövbe olsun artık,
Bu kez gerçekten çok yoruldu
Yüreğim ama bilirim sevdiği için
İnsan en çok tövbesini bozar

Kalbimden geçen her cümleye.
Gözlerimin seni aramasına,
Sessizliğin bile seni söylemesine.
Dayanamaz bu yürek

Abdullah Uludağ

Ayrılık

Bir kapı kapandı sessizce,
Adını söylemeden çıktı zaman.
Gözlerin kaldı duvarlarda,
Ben ise eşyalar kadar yalnızım şimdi.

Gitmek, kelimelerin en ağır haliymiş,
Bunu sen gidince öğrendim.
Birlikte sustuklarımız
Şimdi içimde bağıyor.

Ne seni suçlayabildim,
Ne kendimi affedebildim.
Ayrılık dediğin
İki kişilik bir yalnızlıkmış meğer.

Abdullah Uludağ

Başkalarının Sözüyle

Başkalarının sözüyle sevdiğini kıran kadın,
Kendi sesini susturduğunun farkında değil.
Kulak verdiği fısıltılar yabancı,
Ama kırılan kalp en yakını.

Bir bakışa sığacak gerçeği,
Bin cümlelik yalanla boğdu.
Soramadı, dinleyemedi,
Şüpheyi sevginin önüne koydu.

Oysa sevgi cesaret isterdi,
Kalabalığa rağmen yan yana durmayı.
O, başkalarının gölgesinde kaybetti,
En çok da kendini, sevdiğini değil.

Abdullah Uludağ

Beni Bırakıp Gittin Sen Anne

Varlığında kıymetin bilemedim
Yokluğun da kalbimden silemedim
Gücüm yoktu gitme diyemedim
Beni bırakıp ta gittin sen anne

Bayram geldi öpemedim elini
Okşamadı kimse saçım telini
Anlatamadım kimseye derdimi
Beni bırakıp ta gittin sen anne

Dokuz ay karnında taşıdın beni
Bilmem ki ne acılar çektin anne
Yere düştüğüm de koşardın bana
Beni bırakıp ta gittin sen anne

Aşk sevgi doluydu yüreğin senin
Kimselere minnet etmedin anne
Ne çilelerle büyüttün beni sen
Beni bırakıp ta gittin sen anne

Abdullah Uludağ

Bir Sivaslı Sevmeden Ölme

Bozkırın rüzgârı sert eser,
Taş sabrı öğretir insana.
Sivas'ta güneş ağır doğar,
Ama bir doğdu mu, içini ısıtır adamın.

Kızılırmak gibi sessiz akar ömür,
Sözler ketum, duygular derin.
Bir Sivaslı kolay sevmez belki,
Ama severse yürektendir, bilin.

Soğuk kışlar sınar insanı,
Dostu, ekmeği, sözü ölçer.
Sevmeden geçirme bu diyarı,
Gönül donarsa, bahar geç gelir.

Bir türkü düşer dudaklara,
Bir bakış yeter bazen.
Bir Sivaslı sevmeden ölme,
Sevgi yakışır bu kadim topraklara en çok.

Abdullah Uludağ

Bir Yar Sevdim Zonguldak'tan

Bir yar sevdim Zonguldak'tan,
Kömür karası gözleri vardı.
Dalgalar vururdu suskunluğuna,
Kalbi liman kadar yorgundu.

Bir yar sevdim Zonguldak'tan,
Yağmur onunla daha çok yakışırdı.
Sokaklarında adını fısıldadım,
Rüzgâr bile saklayamadı derdimi.

Ellerinde emek kokusu,
Sesinde Karadeniz'in hüznü.
Sevdim işte,
Hem de zor olanından.

Bir yar sevdim Zonguldak'tan,
Olmadı belki, yarım kaldı.
Ama bilsin ki
Bu yürek onu hep orada bıraktı.

Abdullah Uludağ

Boşluğa Sürüklenen Hayat

Denizde sürüklenen gemi gibiyim,
Ne pusulam sağlam ne yıldızım net.
Dalgalar sorar nereye diye,
Cevabım yok, sadece susarım.

Kıyıları geçer gözlerimin önünden,
Hiçbiri "gel" demez bana.
Yelkenlerim yorgun rüzgârdan,
Ama batmayı da bilmem hâlâ.

Belki bir sabah durulur deniz,
Belki yön bulur pusula.
Sürüklenmek de bir yolculuktur,
Varışı bilmeden de olsa.

Belki boşa sanılan yol,
Zamanın sessiz öğretisi.
Her sürükleniş kayıp değildir,
Bazen sadece bekleyiştir.

Abdullah Uludağ

Buz Tutan Kalp

Buz tutan kalbim var benim,
Ne mevsim tanıyor ne bahar.
Dokunsan çatlar belki,
Ama erimez, korkar.

Bir zamanlar ateşti içim,
Külleri hâlâ sıcak.
Şimdi sevgi dediğin şey
Uzak bir ihtimal, yasak.

Gülüşler geçip gidiyor,
İçimde yankı bile yok.
Buz tutan kalp bu işte,
Atıyor ama çok soğuk.

Her giden biraz daha dondurdu,
Her kalan sustu.
Artık ne gözyaşı ısıtır
Ne de bir "kal" sözü.

Atıyor hâlâ, inatla,
Ama duygusuz bir saat gibi.
Buz tutan kalp bu,
Zamanı var, hissi yok.

Abdullah Uludağ

Çamurdan Oyuncaklar

Avuç içimde ıslak bir dünya,
Toprak kokusu sinmiş parmaklarıma.
Bir tutam hayal, bir damla su,
Çamurdan doğar çocukluğumun oyunu.

Küçük bir kuş yaparım, kanatları eksik,
Uçmayı bilmez ama umutlu, sevecen.
Bir de minik bir ev, penceresi güneşten,
Çatısı kırık dökük, ama sıcak içinden.

Yağmur iner, şekiller erir birer birer,
Olsun derim, güzeldir baştan başlamak her sefer.
Çamurdan oyuncaklar, çocukluğumun izi,
Dağılır rüzgârla, kalır içimde yeri.

Bir topaç döner elimde, çamurdan ve umut,
Parmak izlerimde saklı çocukluk unutulmuş bir nutuk.
Minicik bir at yaparım, yelesi rüzgâr,
Koşar düşlerimde, yıpransa da azar azar.

Abdullah Uludağ

Çilekeş Sivaslı

Karlı dağların dumanında bir çizgi
Yılların yükünü taşır Sivaslı'nın yüzü.
Çilesi çoktur ama sitemi az,
Her sabah umudu yeniden çözer düğümü.

Rüzgâr döver Kızılırmak kıyılarını,
O yine de toprağına selâm durur.
Yüreğı köz, sözü ağırdır;
Susması bile dağları titreten bir gurur.

Sıcak bir çay koyar akşamüstü,
Dertlerini hafifçe üfler buharına.
Ve her yudumda hatırlar:
Sivas'ın sert ayazı bile erir insanın içindeki bahara.

Çile çeker ama boyun eğmez,
Adını yazar taşlara, taşa sabır öğretir.
Çilekeş Sivaslı'dır o;
Düştüğü yerden kalkmayı en iyi o becerir.

Abdullah Uludağ

Çingenem

Bir telin ucunda hayatın sesi,
Bir davul, bir kalp vurur aynı hevesi.
Gözlerinde ateş, yüreğinde türkü,
Geceme doğan yıldızsın çingenem.

Tozlu yollarda rüzgârla dans,
Kismetin kervan, kaderin şans.
Ne harita bilirsin, ne yön,
Ama hep bulurum seni, çingenem.

Elinde renk renk mendiller,
Saçında rüya, teninde teller.
Bir bakışın yakar kışı bile,
Yaz olur her mevsim, çingenem.

Saçlarında rüzgârın kokusu,
Gözlerinde ateşin sesi var.
Ay ışığı bile eğilir önünde,
Geceler seninle parlar, çingenem.

Abdullah Uludağ

Çocukluğum

Çocukluğum, tozlu bir sokak,
Yırtık bir top, dizimde yara.
Bir elma ağacı, dalları sarkık,
Güneşin gülüşü var her sabaha.

Annem seslenir uzaktan,
"Eve gel!" der, gün batarken.
Avuçlarımda çamur, kalbimde oyun,
Zaman dururdu, dünya küçülürdü o an.

Çocukluğum, en temiz yerim,
Ne hesap vardı nede hüzn.
Bir gülüşe sığardı dünya
Ve ben o dünyada hep mutluydum.

Akşam olunca duman tüter bacalardan,
Anam tandırda ekmek pişirir.
Ay doğar, yıldızlar iner,
Gecem huzurla süzülür yüreğime.

Abdullah Uludağ

Çocukluk Yılları

Çocukluğum, avluda unutulmuş bir top,
köşesi yıpranmış bir defter,
kapağında kurumuş bir yaprak gibiydi.
Çocukluğumun güzel yılları.

Güneş en çok o zamanlar dokunurdu yüzüme,
Annemin sesi pencereden,
Rüzgârla birlikte inerdi sokağa.
Her şey bir oyundu düşmek bile.

Toza bulanmış ellerim ve dizlerim,
Gökyüzüne çevrilmiş meraklı gözlerim vardı;
Bulutlara hayal ile şekil verirdim,
Kendime masallar uydururdum.

Sokak lambasının altında uzayan gölgem,
Büyüme isterdi aceleci kalbim.
Büyüdükçe anladım: çocukluk geçip giden bir zaman değil,
Ara sıra kalbe dokunan sıcak bir hatıradır sadece.

Çocukluğum bir avuç toz şekeri,
Cebimde sakladığım kırık bir bilye,
Annemin sesinde ılık bir sabah,
Yalınayak koştuğum bir yazdı dünya.

Gökyüzü maviydi, güneş daha parlak,
Bulutlar hayal, ben onlardan daha hafif.
Bir kayan yıldız düşerdi avuçlarıma,
Dileklerim çoktu, ömrümden daha saf.

Çocukluğum...
Zamana bıraktığım en temiz iz,
Ne zaman yorulsam döndüğüm gizli bir deniz.

Abdullah Uludağ

Çok Sevdim Mutlu Olamadım

Çok sevdim, mutlu olamadım,
Sevgi hep erken yoruldu.
Ben kalbimi ortaya koydum,
Dünya masadan kalktı.

Gülüşler ödünç gibiydi,
Geri istendi bir gün.
Ben "biz" diye yaşarken,
Hikâye tek kişilikti dün.

Ne eksik sevdim, ne az,
Yüreğimden arttı bile.
Çok sevdim, mutlu olamadım,
Bazı kalpler mesafe ile.

Çok sevdim, mutlu olamadım;
Demek ki bazı yürekler
Sevmek için değil,
Taşımak için yaratılmış.

Abdullah Uludağ

Çok Sevdim Seni

Çok sevdim seni belki de en çok,
Hiç söyleyemediklerimde saklı kaldı bu,
Geceleri suskunluğun büyürdü içimde,
Senin adınla kararlı odalarda
Yalnızlığımı yer açardım.

Bir gülüşündü beni hayata bağlayan,
Ama o gülüş bile artık
Uzak bir hatıranın buğulu camında titriyor.
Dokunamadığım bir yüz gibi
Her geçen gün biraz daha silikleşiyor.

Çok sevdim seni hem de çok,
Zor olduğunu bile bile.
Bir yolun sonu olduğunu bildiğim halde
Koştum sana yaralanacağımı bile bile.

Kalbim hâlâ senin adını fısıldar,
Ama duyacak kulak yok şimdi.
Sen gidişinin sesini bıraktın bana,
Ben kalanların acısını.

Ve bil her şey bitti sandığın yerde bile,
Ben bir tek seni bitiremedim.
Çok sevdim seni belki de çok,
Artık sevemediğin günlerde bile.

Abdullah Uludağ

Çok Sevdim, Olmadı

Çok sevdim, olmadı,
Adını koyamadığım bir eksiklik kaldı içimde.
Sustum, büyüdü suskunluğum,
Konuştum, kelimeler yetmedi.

Çok sevdim, olmadı,
Aynı gökyüzüne başka zamanlarda baktık.
Ben yağmura hazırdım,
Sen güneşi bekledin.

Avuçlarımda sana dair ne varsa
Yavaşça döküldü yıllara.
Kırılmadım belki,
Ama eskisi gibi de olmadım.

Çok sevdim, olmadı,
Bazen sevgi yetmezmiş meğer.
Kalp tamam derken
Hayat başka bir yerden vazgeçermiş.

Abdullah Uludağ

Denizli Gelenekleri

Horoz öter ufukta, sabaha selam verir,
Denizli'nin kültürü gönüllere ilham verir.
Düğünlerde efeler diz vurur ağır ağır,
Zeybek oynar gençler, duruşu dağlar kadar mağrur.

Dokuma tezgâhlarında iplik türküler söyler,
Her ilmek geçmişten bugüne bir hatırayı söyler.
Yaylaya çıkınca meltem dokunur yüzlere,
Göçer kokar rüzgârı, huzur dolar gözlere.

Düğünlerde keşkek dövülür imeceyle,
Birlik olur köylü, dostluk parlar her heykeyle.
Kınada kızın avucu kınalı bir çiçek,
Türkü tutar geceyi, umut olur yürek yürek.

Pamukkale'nin beyazı gibi tertemizdir adetler,
Misafire sofrada tarhana, tandır ekmekler.
Denizli'nin insanı sıcak, gönlü geniş, eli açık,
Bu topraklarda gelenek, yuvadır; kültürdür, ışıktır artık.

Abdullah Uludağ

Doksanlarda Köyde Çocuk Olmak

Sabah ezanıyla uyanan serin bir rüzgâr,
Çiğ düşmüş otlara çıplak ayak basmak...
Yamaçtan yuvarlanan bir toprağın kokusu
Ve tandır ekmeği gibi sıcak çocukluk
Bizimkisi böyle bir masaldı aslında.

Köy meydanında toplanan güvercinler,
Araba lastikleri ile yarış yapan çocuklar
Elma ağaçlarının gölgesinde saklanan
Gülüşlerimiz vardı.
Yokuş aşağı koştukça çoğalan neşemiz
Dünyaya meydan okurdu.

Annemin kapı önünde çamaşır çalkalayan sesi,
Babamın ahırdan gelen ağır adımları...
Bir de sobanın üzerinde fokurdayan çay
Günü tamamlayan kutsal bir ritüeldi.
Akşam olunca,
Gökyüzü yıldızlarını sırf bize gösterirdi.

Koyunların peşinde kaybolan saatler,
Dereden kaptığımız buz gibi su,
Kavaklara tırmanırken dizlerimizi yırtmak...
Ama hiç acımazdı,
Çünkü yaralarımızı iyileştiren
Çamurdan yapılmış kahkahalarımız vardı.

Şimdi büyüdük; şehirler doldu, sesler çoğaldı,
Ama içimizde bir yer
Hâlâ o toprak yola sapmak istiyor.
Belki de doksanlarda köyde çocuk olmak,
Hayatın bize verdiği
En temiz, en sessiz, en gerçek armağandı.

Abdullah Uludağ

Dünyam Seninle Güzel

Gözlerinde bir dünya var, bana ait,
Her bakışın bir bahar, her gülüşün neşe.
Zaman durur, sesler susar yanındayken,
Kalbim fısıldar yalnızca senin adını.

Ellerin değdi mi, unuturum dünü,
Bir dokunuşun ısıtır koca ömrümü.
Yıllar geçse de solmaz bu sevda,
Çünkü sen, her sabahımda doğan ışık,
Her gecemde dua, her nefesimde aşk.

Seninle tamam bu yarım kalan ben,
Bir ömür değil, sonsuzluk isterim senden.
Ne yıldız eksik gökyüzümden,
Ne sevda kalbimden...
Sen varken, her şey yerli yerinde.

Abdullah Uludağ

Garip Gönüm

Geldi garip gönümün sonbaharı,
döküldü gönül ağacımın tüm yaprakları
kışa döndü ömrümün baharı yazı,
deli gönüm aşktan aldı dersini.

Şimdi ağlamak zamanı ey deli gönüm,
her sevene kanıp kapını açtın
şimdide derde gama boyandın,
uslandın mı artık ey garip gönüm.

Yaşamaz oldu gönüm artık ilkbaharı,
döküldü yaprağı soldu gülleri,
derbeder geçer oldu artık günleri;
uslandın mı artık ey deli gönüm.

Abdullah Uludağ

Garip Oğlum

Sılada garip kaldım
Suyum garip, aşım garip.
Ben kendime gurbet oldum;
Garip oğlum

Bayram diye insem düze,
Düşman olur herkes bana.
Gecem gündüzüm sen oldun oğlum;
Uykum sen, düşüm sen.

Temmuzda üşür gezerim,
Zemheride akar terim;
Dört mevsim sana hasretim oğlum
Garip oğlum

Felek bir gün rahat koymaz;
Çağırsam kaderim duymaz
Aklıma geldikçe içim dayanmaz hasretine
Garip oğlum

Senin adını ansam suç olur.
Acıkıp yesem suç olur.
Ne desem suç olur.
Garip oğlum

Ben bu dünya 'ya nerden geldim
Kırk parçayı bire böldüm.
Bugün doğdum, dünden öldüm
Garip oğlum

Abdullah Uludağ

Giden Gençliğim

Bir sabah aynada tanımadım yüzümü,
Gözlerimde eski bir yazın gölgesi.
Koşarak geçtiğim sokaklar durdu,
Ben durdum; zaman yürüdü sessizce.

Avuçlarımda kırık hayaller,
Ceplerimde yarım kalmış cesaret.
Bir "sonra yaparım" gençliğim,
Meğer "keşke"ye çıkarmış bütün yollar.

Gülüşlerim daha çabuk solardı eskiden,
Ama umut daha çabuk filizlenirdi.
Şimdi temkinliyim sevinirken bile,
Kalbim, incinmeyi öğrenmiş bir çocuk gibi.

Ey giden gençliğim, aceleci dostum,
Bana bıraktığın bu ağır sessizlik mi?
Yoksa her çizgide sakladığın,
Olgunluğa dönüşen bir hatıra mı?

Abdullah Uludağ

Gül Yüzlü Selda'm

Gül yüzlü Selda'm, baharım sensin,
Rüzgâr esmez, adını fısıldamadan sensiz.
Bir bakışın yeter, bin gül solar,
Sensiz gönül, yârini arar.

Ay bile kıskanır yüzünün nurunu,
Gözlerimde saklarım o huzurunu.
Her gece dua ederim sessizce,
Gül yüzlü Selda'm, kalbimdesin gizlice.

Gül yüzlüm, bahar senin adınla gelir,
Bir bakışın yeter, dünya durur,
Kalbim seninle yeniden can bulur.
Gül bahçesinde açan tek çiçek sensin.

Gözlerin gecemi aydınlatan nur,
Sözlerin içimde yankılanan huzur.
Bir tek gülüşünle değişir her şey,
Gül yüzlüm, sensiz bu dünya neye yarar.

Güller solar bir mevsim sonunda,
Senin gülüşünse sonsuz baharda.
Rüzgâr bile susar adın anıldığında,
Selda'm, kalbim senin yanında atar.

Abdullah Uludağ

Hasretim Köyüme

Hasretim köyüme, dumanı tüten eve,
Bir yanımda dağlar var, bir yanımda hece.
Toprak kokar sabahlar, çiğ düşer ince ince,
Rüzgâr bile dönerken selâm verir köyüme.

Uzaklarda kaldı şimdi o patika yollar,
Çocukluğumun izinde sararmış otlar.
Anamın sesi yankılanır taş duvarlarda,
"Yemek hazır oğlum!" der gibi hâlâ orada.

Çeşmenin suyu gibi içimde akar özlem,
Bir kuş konar gönlüme, kanadında sitem.
Ne şehir dindirir, ne zaman unutturur,
Köyümün sabahını, o sessiz huzuru.

Köyümün çamurlu yolları...
Ayağıma değil, yüreğime bulaşırdı.
Ne zaman aklıma gelse o yollar,
Bir damla yaş düşer çocukluğuma.

Bir gün dönerim elbet, toprağı öperim,
Yılların yorgunluğunu orda silerim.
Bir nefeslik memleket, bin ömür eder,
Hasretim köyüme yüreğimde tüter.

Abdullah Uludağ

Hasta Düştüm

Hasta düştüm yataklara anam
Halim bilmez eller şimdi
Düşman gibi oğullarım karşımda
Yaralarım sızlar anam

Etmedim kimseye minnet
Geçti mihnetin zamanı
Yitirdim yavrularımı arar gözlerim
Gözüm yaşı çağlar şimdi sel olur

Çiğerlerimi yaktı geçti yârin sözleri
Ölümü beklemekle geçer zamanım
Yüreğimden yaralandım akar kanım
Kimler ağlar şimdi arkamdan anam

Sevdiklerim bana düşman olmuş
Kalpte yara sızlar durur
Yavrularımın hasreti yakar çiğerlerimi
Son nefesimde görmek isterim yavrularımı.

Abdullah Uludağ

Hayat Bana Zorlu Diken

Hayat bana zorlu diken,
Her adımda başka bir çile.
Yine de düşmem, yine de sökmem
Gönlümde büyüyen ümitle bile.

Rüzgâr sert eser omzumdan,
Gece çöker sessiz acıtan.
Ben kendi ışığımı toplarım
Karanlığa inat kanatlan.

Hayat bana zorlu diken,
Tüm çileni ver ben çekem,
Sen orada yaşarken,
Eller ile mi gezeceğim.

Diken batsa da avuçlarıma,
Bir gül düşer ansızın yarama.
Bilirim, her acının ardında
Saklı bir umut var zamanı kollayan.

Geçen yıllar mazisini,
Unutalım acısını,
Kahpe felek yazışını,
Ellerimle bozacağım.

Abdullah Uludağ

Hayat Bazen Çok Acımasız

Hayat bazen çok acımasız,
Hiç sormadan alıyor sevdiklerini.
Güçlü dur diyorsun kendine,
Ama kalbin dizlerinin üstüne çöküyor.

Ne kadar susarsan sus,
İçin bağıyor geceleri.
Gülen yüzler öğreniliyor zamanla,
Acı saklanıyor, iyice derinlere.

Hayat bazen çok acımasız, evet,
Ama yine de nefes aldırıyor bir şekilde.
Belki umut dediğin şey,
En çok kırıldığın yerden filizleniyor.

Abdullah Uludağ

İftiralarla Yanan Yüreğim

İftiralarla yanan yüreğim,
Ateşi görünmez, dumanı içimde.
Kimse sormaz gerçeği neydi diye,
Sözler hüküm verir, suskunluk mahkûm edilir.

Masumiyet ağır bir yükür bazen,
Taşıyan en çok yorulan olur.
Anlatmak isterim, kelimeler yetmez,
Çünkü yalan daha hızlı yol alır.

İftiralarla yanan yüreğim,
Küllerimden utanmam artık.
Beni yakan ateş değil,
İnanılmamanın soğukluğudur aslında.

Abdullah Uludağ

İkinci Bahar

Bir sonbahar akşamı birleştirdik ellerimizi
İkinci baharımıza bir evet ile başladık
Aşkımız ve sevgimiz hep dillerde dolaştı
Seni ömrümün sonuna dek seveceğim

Hayat seninle birlikte daha güzel
Gülüşün her zaman içime neşe saçıyor
Gözlerine baktıkça dünyalar benim oluyor
Seni iyi ki tanımışım tek aşkım Selda'm

Bizi bir birimize bağlayan alın yazımız
Kaderimizi de sevgiyle yazmış
Aşkımızı da bir ömür boyu güzel eylesin
Kalp atışlarımız aşk ateşi ile çarpıyor

Abdullah Uludağ

Kalbim Yaralıydı

Sana kalbim yaralı geldim,
Sen de tuttun, daha derin kestin.
Bir umut taşırdım, avuçlarımda titrek,
Sen onu da ezdin, sessizce, isteksizce.

Ben iyileşmek isterken,
Sen yara olmayı seçtin.
Bir tebessüm sandım gözlerini,
Oysa içinde fırtına gizlemişsin.

Bir parça sevgi bekledim senden,
Bir sıcaklık, bir merhamet belki...
Ama sen, soğuk bir rüzgâr gibi geçtin
Ve içimdeki son baharı da götürdün.

Artık ne inanacak kalp kaldı,
Ne de sevmeye cesaret eden ruh.
Sana kalbim yaralı geldi,
Sense, onu tamamen susturdun.

Abdullah Uludağ

Kalbimin Sesi

Gözlerinde saklı yıldızlar var,
Geceyi bile aydınlatan bir bahar.
Ellerin elimde, dünya susar,
Aşkınla başlar her yeni sabah.

Bir gülüşün yeter, bin ömürlük,
Sessizliğim bile senle güzel.
Kalbim seninle, adım seninle,
Sevdam sonsuz, ömrüm seninle.

Gözlerinde saklı o sessiz huzur,
Kalbim senle bulur her defa gurur.
Bir dokunuşun, bin mucize gibi,
Selda'm, seninle güzelleşir ömür.

Abdullah Uludağ

Kara Toprak Sardı Seni Anne

Kara topraklar sardı seni anne,
Gölgen düştü akşamın en sessiz yerine.
Adınla uyanır oldu sabahlar,
Bir eksik başlar artık her dua.

Ellerin kaldı hatıralarımda,
Sıcağı geçmez zamanla.
Gittiğin yerde üşür mü kalbin,
Burada her mevsim kış bana.

Toprak sustu, ben susamadım,
Gözlerim seni arar her yerde.
Anne...
Bazı yokluklar hiç geçmez,
Sadece insan onlarla yaşamayı öğrenir.

Abdullah Uludağ

Karlar Altında Köyüm

Karlar altında köyüm,
Dumanı tüter bacaların
Göge çizdiği ince yollarla.
Sessizlik çöker damların üstüne,
Bir masal gibi uyur taş sokaklar.

Ayak izlerim çocukluğuma çıkar,
Her adımda bir anı gıcırda.
Anamın sesi var rüzgârda,
Babamın bakışı donmuş pencerelerde.

Selvi ağaçlarının dallarından sarkar buzlar,
Omuzlarında yılların yükü.
Kar yağdıkça hafifler sanki
Unutur toprağın yorgunluğunu.

Gece olur, yıldızlar çoğalır,
Köyüm bir kandil gibi yanar içimde.
Uzakta olsam da bilirim,
Kalbim hâlâ karlar altındadır,
Köyümün sıcaklığında.

Abdullah Uludağ

Kerpiç Duvarlı Evimiz

Kerpiç duvarlı evimiz,
Güneşle ısınan bir çocukluk gibi;
Ne zaman hatırlasam
Toprak kokar içimin en derin yeri.

Avlusunda sessiz bir yaz uyur,
Kuyusundan serin sular çekilir;
Çatısında leylekler nöbet tutar
Her mevsim başka bir hikâye birikir.

Geceleri lambası sarı,
İçinde huzur ağır ağır;
Ne rüzgâr unuttur o kapıyı
Ne biz unuturuz o çağrışı.

Kerpiç duvarlı evimiz,
Sade, yoksul belki...
Ama bize bir ömür
Zengin bir kalp bıraktı geride.

Abdullah Uludağ

Kırık Bir Kalp

Kırık bir kalp taşıyorum içimde,
Sessiz çığlıklar atıyor geceleri.
Dokunsan dağılır, susarsam kanar,
Aıştım artık eksik sevmelere.

Sevgi dediğın biraz cesaretmiş,
Bende kalan hep beklemek oldu.
Giden tamamlandı bir başkasında,
Bana yalnız yarım cümleler düştü.

Kırık bir kalp, ama hâlâ atıyor,
İnatla, umutla, acıya rağmen.
Belki de en çok bu yüzden yoruldu:
Vazgeçemedi sevmekten, kendinden.

Abdullah Uludağ

Köyde Çobanlık Yapmak

Köyde çobanlık yapmak
Günle birlikte uyanmaktır,
Dağın dilini öğrenip
Sessizliği anlamaktır.

Sopa elde, göz sürüde,
Rüzgâr yoldaştır insana,
Koyunlar dağılırken
Düşünceler yayılır ovaya.

Bir çan sesi, bir ısıklık
Yeter bazen her şeye,
Köyde çobanlık yapmak
Sabırdır, emektir ve huzurdur.

Köyde çobanlık yapmak
Gece dağda çan sesi eşliğinde
Ay ışığı altında otlak aramaktır,
Koyunla dertleşip dağla dost olmaktır.

Abdullah Uludağ

Köyde Çocuk Olmak

Köyde çocuk olmak
Bir sabah serinliğine uyanmaktır;
Çiğ düşmüş otlara basıp
Güneşin gülüşünü duymaktır.

Taşlardan kale kurmak,
Dereden gemiler yüzdürmek;
Toprakla dost olup
Yelkovanı rüzgârda çözmektir.

Annenin sesi uzaktan çağırır,
Dumanı tüter tandırın;
Bir elma düşer ağaçtan
Taze, sıcak, anıların tadında.

Köyde çocuk olmak
Dünyayı küçük bir avuçta taşımaktır;
Şevinci bir serçeyle paylaşmak,
Üzüntüyü yağmurla yıkamaktır.

Abdullah Uludağ

Köyümün Karanlık Geceleri

Köyümün karanlık geceleri,
Sessizliğin içinden yükselen bir türkü gibidir.
Ay, çatılara usulca konar,
Rüzgâr, selvi ağaçlarını okşar, içimi titretir.

Köyümün geceleri başka kokar;
Toprak ıslak, hava serin, yıldızlar daha yakın.
Bir soba dumanı yükselir uzaktan,
Sanki çocukluğumdan kalma bir sıcaklık.

Köyümün karanlık geceleri,
Yalnızlığımı yol gösterir bazen.
Bir köpek havlar uzaklarda,
Bir ışık yanar tek bir pencerede umudu saklar gizliden.

Karanlık çöker ama korkutmayan bir karanlıktır bu,
Tanıdık, huzurdur, hatıradır;
Her gölge bir anıyı taşır,
Her sessizlik bir ömrü fısıldar.

Abdullah Uludağ

Leğenle Kayardık Karda

Leğen ters dönerdi avluda,
Kar diz boyu, yüzümüz ayaz.
Bir kahkaha düşerdi yokuştan,
Ardından biz, durmadan, korkusuz biraz.

Eldiven yok, dizler ıslak,
Anam kızar, biz yine kaçar.
Bir leğen, bir yokuş, bir çocukluk,
Dünya o an orada başlar.

Ayaz yanaklarımızı keserken,
İçimiz yaz gibi sıcaktı.
Meğer mutluluk bu kadarmış,
Bir leğen, birazda kar
Ve eve geç kalmaktı mutluluk

Abdullah Uludağ

Morg Önünde Acı Bekleyiş

Morg önünde acı bekleyiş,
Soğuk duvarlar kadar suskun,
Dakikalar geçmez burada
Zaman bile yaslı, yorgun.

Bir isim düşer dudaklardan
Titrek, yarım, korkakça,
Gözler kapıda değil
Artık kaderin kendisinde.

Ne söylenen söz rahatlatır
Ne de sessizlik yeter,
İnsan en çok burada anlar
Kaybın ne demek olduğunu.

Morg önünde acı bekleyiş,
Bir ömrün sığıdığı an,
Vedalar söylenmez bazen
Sadece içe gömülür zaman.

Dualar içten içe dökülür
Kimseye duyurmadan,
Beklemek en zor imtihandır
Adı konmamış bir vedadan.

Abdullah Uludağ

Ne Gerek Vardı

Delice sevdaya kapıldım birden
Bu aşkın sonunu hiç düşünmeden
Böyle seni ölesiye severken
Söylesene ayrılmaya ne gerek vardı

Öldesen ölürdüm inan yoluna
Canımı verirdim senin ugruna
Kalbimi bağlamışken bakışlarına
Söylesene ayrılmaya ne gerek vardı

Sensizliği düşündükçe inan çıldırıyorum
Her türlü şarkıda seni hatırlıyorum
Bu aşkın sonu yok biliyorum
Ama yine de seni çok seviyorum.

Abdullah Uludağ

Nerede Gerçek Svgiler

Nerede gerçek sevgiler, söyle,
Yorulunca bırakmayan eller?
Bir yanlışta sırtını dönmeyen,
Kalabalıkta bile yalnız bırakmayan yürekler?

Herkes biraz gider gibi seviyor,
Az kalıyor, çabuk vazgeçiyor.
Sözler süslü ama içi boş,
Sevgi, ilk rüzgârda savruluyor.

Nerede gerçek sevgiler...
Susup dinleyen, inatla kalan?
Belki de azlığından kıymetli,
Belki de hâlâ kalbini saklayanlarda.

Abdullah Uludağ

Oğluma Hasret

Bir ses ararım rüzgârda geceleri,
Adın düşer yüreğimin sinesine.
Fotoğrafına dokunurum usulca,
Sanki elin değecek elime.

Bir gülüşün yeterdi dünyama,
Şimdi sessizlik çınlar kulaklarımda.
Uyurken başını dizime koyardın,
Şimdi yastığıım ıslak gecelerde.

Allah seni korusun her yerde,
Yolların ışıkla dolsun oğlum.
Ben buradayım, hasretinle yanarım,
Kalbimde dâima senin adın.

Abdullah Uludağ

Öğrenci Aşkı

Okul çıkışı yolunu beklesem
Baş başa elele konuşmak istesem
Söyleyeceğim sözleri ezberlesem
Sonsuz sevgimi söylemek içi

Görünür karşımda sevgilim
Başlar delice atmaya kalbim
Unutursam söyleyeceğim sözleri
Tutulur ellerim ve dilim

Kitaplar koltuğumun altında
Korkarım yanına yaklaşmaya
Bakarım uzaktan uzağa
Korkum yersiz aslında

Kalp kalbe karşı
Sevenler bir gün kavuşur
İşte bu anlattığım öğrenci aşkıdır

Abdullah Uludağ

Ölürsem Ağlama

Ölürsem mezarıma gelme,
Gözlerin ıslanmasın.
Ben toprağa alışırım,
Sen yokluğa alışamazsın.

Bir çiçek bile bırakma,
Soldukça seni üzer.
Ben kokusunu duyamam,
Toprak her şeyi gizler.

Rüzgâr adımı fısıldar,
Sen duymazdan gel yine.
Ben gidişe dayanırım,
Sen duramazsın bendime.

Abdullah Uludağ

Seksenlerde Çocuk Olmak

Seksenlerde çocuk olmak
Top oynanan tozlu sokak demek,
Bisiklet tekerleri taşlara takılır
Ama kahkahalar durmaz hiç.

Televizyon siyah-beyaz
Ama hayaller renkli,
Dışarıda saklambaç,
İçeride radyo fısıldar şarkıları.

Gazoz şişesi, sakız, sokak köpekleri,
Arkadaşlık demek, el ele koşmak demek,
Hiç bitmeyecek gibi gelen yazlar
Ve biriktirdiğimiz küçük maceralar.

Seksenlerde çocuk olmak
Bir zamanın tadı damakta,
Anımsadıkça gülümsetir
Ve bir parça özlemdir hâlâ.

Abdullah Uludağ

Selda'm

Bir bahar sabahı gibisin, Selda'm,
Gözlerinle açar gün, gülüşünle ısınır akşam.
Yüreğime düşen en güzel tesadüf sensin,
Her duamda adın var, gizli bir anlam.

Ellerin elimdeyken dünya susar,
Zaman bile yavaşlar, kalbim anar.
Sen yanımdayken hayat kolay,
Sensiz geçen an bile yarım kalır, Selda'm.

Seninle her şey başka bir renk,
Her sözün içimde yankı, bir emek.
Aşkınla doldu bu ömür denen yol,
İyi ki varsın, iyi ki benimlesin, Selda'm...

Abdullah Uludağ

Sen Sevdanın Adısın

Sen benim kalbimin yarısısın
Aşkın içimde yanan bir ateş
Sen yanımda oldukça gözlerimin içi gülüyor
Ben sana sevdalıyım delice
İçimi seninle ısıtıyorum Selda'm

Ağaçlar sonbahara hazırlanıyor
Bu şehir seni bana getirdi
Karanlıkta bulutlar içinde
Sokak lambaları yanıyor
Kaldırımlarda yağmur kokusu
Ben âşık bir divaneyim Selda'm

Sevmek kimi zaman korkudur
Kimi zaman gözlerini sarar tutkusu
Birkaç hayat çıkarır yaşamasından
Arkasında yalnızlığın uğultusu
Senin ellerin ellerimde geziyorum

Radyo da eski bir türkü çalıyor
Durup köşe başında deliksiz dinlesem
Sana olan aşkıma göklere yazsam
Sensiz bir hayat düşünemiyorum
Ben âşık bir divaneyim Selda'm

Abdullah Uludağ

Seni Çok Sevmiştim, Her Şeye Rağmen

Seni çok sevmiştim, her Şeye rağmen,
Kırık yanlarıma değen bir umut gibiydin.
Ömrümün yorgun kıyılarında
Sessizce büyüyen bir çiçek gibiydin.

Ben seninle çoğaldım, sen bende eksildin,
Ne acı aynı anda hem bahar hem kış olduk.
Söylemediğin sözlerde üşüdüm,
Söyleyemediklerimde kendimi unuttum.

Her Şeye rağmen...
Yine de güzel yanın çoktu kalbimde,
Yine de ışığın düştü karanlık zamanlarıma.
Belki de en çok bu yüzden zordu gitmek,
Ve en çok bu yüzden acıttı kalmak.

Seni çok sevmiştim, evet...
Ama bazen sevgi bile yetmiyor kaderi yenmeye.
Şimdi bir sessiz teşekkür saklıyorum içimde:
"Benimle olduğun günlere..."

Abdullah Uludağ

Senin İçin

Bu akşam bir başka çöktü içime
Seni andın durdum sabaha kadar
Okudum bendeki tüm mektupları
Okudum agladım sabaha kadar

Biran kulagımda çınladı sesin
Ruhumu dolaştı ılık nefesin,
Uykuyu gözümde sildi hasretin
Seni içtim durdum sabaha kadar

Anılarla doldu taştı boşudum
Andıkca kanadı içimdeki yara
Bir hayalin vardı birde sigara
Seni içtim durdum sabaha kadar.

Abdullah Uludağ

Sessiz Hastane Odaları

Sessiz hastane odaları
Saatin tik takları yankı,
Duvarlar beyaz
Ama umutlar solgun.

Bir sandalye, bir pencere
Ve bekleyişten ağır hava,
Sözler yutkunur boğazda
Dualar sessizce dolaşır.

Kalp monitörleri konuşur
İnsan susar,
Zaman burada
Daha yavaş akar.

Sessiz hastane odaları
En çok gerçeği öğretir,
Hayatın ne kadar kırılgan
Olduğunu fısıldar.

Abdullah Uludağ

Sevdiğim

Seni nasıl sevdim bir bilebilsen
Irmak gibi gelir yaş gözlerimden
Ayrı düştüm sevdiğimden gülümden
Aşkımı başıma yıktın benim

Her zaman ağlattın sevdiğim beni
Sensiz neylesin yar bu can bedeni
Böyle mi üzerdi seven seveni
Aşkımı başıma yıktın benim

Bir yaz rüzgârıydı önce,
Sonra keskin bir kışa döndün.
Gülüştünle başlayan yollar,
Yokluğunla uçuruma sürüklendi.

Kalbimde bir çatırtı duyuldu o gün,
Ne yıldırım vardı ne gök gürültüsü
Sadece senin adın
İçimde yankıya doymayan bir gürültü.

Abdullah Uludağ

Sevgimi Kalbime Gömdüm

Sevgimi kalbime gömdüm,
Kimseler bilmesin diye,
Sessiz bir rüzgâr gibi sakladım
En derin, en karanlık yerde.

Sevgimi kalbime gömdüm,
Bir sır oldu nefesimde,
Her adımında sen varsın
Her susuşumda sesin gizli perde

Sevgimi kalbime gömdüm,
Çiçek açtı içimde yara,
Dokunsalar taşarım diye
Kimseye göstermedim o baharı.

Sevgimi kalbime gömdüm,
Belki dönüşsüz, belki de kader,
Ama bil ki senden kalan ne varsa
Hâlâ atıyor içimde bir yer.

Abdullah Uludağ

Sevgiye İsyân

Sevgi dedikçe, kanadı kırık kuşlar,
Düştü içimdeki her umut, her parça ışık.
Her "seni seviyorum" bir yalan oldu
Ve ben, her defasında biraz daha kayboldum.

Neden seviyorum seni, diye sorarım,
Beni yakarken, neden içim donuyor?
Bir ateş misali, her yönüyle sarıyor,
Ama sonunda kül olmak, tek gerçek kalıyor.

İsyân ediyorum sevgiye, bu kadar acı vermesi niye?
Bir kenara atıyor kalbimi, her defasında yine.
Bir aşkla büyütülürken, sonunda ne kaldı geriye?
Sonsuz bir boşluk ve sevgiye duyduğum isyan.

Her sevdanın içinde bir darbe var,
Bir içsel savaş, bir kayıp...
Ve ben, hep sevmenin bedelini ödedim,
Her gün biraz daha, bir parçam daha öldü.

Abdullah Uludağ

Sivas'a Doğru Ağlar Giderim

Sivas'a doğru ağlar giderim sensiz,
Bozkırın rüzgârı vurur yüzüme, adını taşır.
Raylar uzadıkça içim kısalır,
Her istasyon biraz daha sensizdir.

Gecenin ayazında üşür hatıralar,
Bir çay bardağında buğulanır sesin.
Karanlık, pencereden içeri sızar
Ben susarım, içimde sen konuşursun.

Sivas'a doğru ağlar giderim sensiz,
Yol değil bu, bir kalbin yarılması.
Ne vardığım yer teselli eder beni
Ne de dönüş mümkündür artık.

Bozkır bilir hâlimi,
Toprak saklar gözyaşımı.
Adını fısıldarım taşlara
Onlar bile senden daha suskun.

Abdullah Uludağ

Sivas'ın Ayazı Kadar Çok Sevdim Seni

Şivas'ın ayazı vurur ya yüzüne,
Öyle keskin, öyle gerçek bir yerden sevdim seni.
Rûzgârı bile titretirken dağların gölgesini,
Ben yüreğimin en sıcak yerinde sakladım ismini.

Kışın ortasında açan bir kardelen gibiydin,
Dokunmaya kıyamadım, incinirsin diye.
Soğuk çarpar, nefes donar, yollar uzar,
Ama içimdeki sevda hep sen diye.

Gecenin ayazında bir soba çıtırtısı kadar içtendi gelişin,
Sözlerin üşüyen ellerime değen bir nefes gibi.
Sivas'a kar yağdıkça bil istedim,
Her tanesine adını yazdım gizlice,

Şivas'ın soğuğu kadar çok sevdim seni;
Üşüten yanıyla değil,
İnsanı hayata bağlayan direnciyle.

Abdullah Uludağ

Sivas'ın Buzlu Sokakları Gibi Kalbim

Sivas'ın buzlu sokakları gibi kalbim,
Adımlar sessiz, yankılar derin.
Her köşe karla kaplı,
Ama içinde donmuş bir sıcaklık var hâlâ.

Rüzgâr vurur pencereme,
Bir dokunamaz, bir üşütür.
Sevgiye aç ama temkinli,
Çünkü geçmişin soğuğu hâlâ içimde.

Kalbim, sokaklar gibi uzun ve boş,
Bir anı bırakır, sonra silinir.
Ama her adımda
Bir umut kırıntısı bulur kendine yol.

Sivas'ın buzlu sokakları gibi kalbim,
Soğuk ama yaşamaya devam eder
Ve bilirim ki, eriyen kar
Bir gün yeniden akacak içimde.

Abdullah Uludağ

Son Veda

Bu son veda,
geri dönmeyen cümlelerin eşiğinde.
Adını içimden sildim sanma,
sadece daha az acıtacak yere koydum.

Ellerini bıraktım,
ama alışkanlığını değil.
Bazı vedalar
insanın avucunda kalır.

Gözlerinle vedalaşamadım,
çok bakarsam kalırım sandım.
Ö yüzden sustum,
susmak cesarettir bu kez.

Bu son veda,
kendimden biraz eksilterek yaptığım.
Sen giderken
ben, benden vazgeçtim.

Abdullah Uludağ

Unutma Sakın

Çıkma içerden hapis desinler
Yetaklara düşmüş hasta desinler
Yatma geceleri dertli desinler
Seni hatırlayan sevgilisini unutmuyor desinler

İyi giyinme yoksul desinler
Tarama saçlarını yaslı desinler
Anasız babasız yetim desinler
Seni seveni hatırlıyor desinler

Korkma kimseden güçlü desinler
Bakma etrafa küsmüş desinler
Gitme bir yere yaramaz desinler
Seni seveni unutmuyor desinler
Desinler sevgilim

Abdullah Uludağ

Uykuda Bile

Ömrümden su gibi yıllar akarken
Her ümit altından hüznün çıkarken
Öyle boş gözlerle dalgın bakarken
Ben yalnız seni düşünüyorum.

Bir yıldız kayınca dilek dilerken
Gözlerimden dökülen yaşı silerken
Bazen konuşurken bazen gülerken
Ben yalnız seni düşünüyorum:

Gözümü korkutmaz çektiğim çile
Neler hissederim gelmezki dile
İnanmazsın belki uykuda bile
Ben yalnız seni düşünüyorum.

Abdullah Uludağ

Yabancı Oldun Bana

Şimdi yabancı oldun gözlerimde,
Aynı yüz, başka bir sessizlik.
Adını bilirim hâlâ
Ama anlamı eksik artık.

Bir zamanlar baktığım yerden
Geçmiyorsun bugün.
Gülüşün tanıdık,
İçimde bıraktığın boşluk değil.

Hatıralar yerli yerinde,
Ama sen misafir gibisin.
Kapıyı kapatsam da
Kalbimden çıkmıyorsun,
İşte en zor yer burası.

Abdullah Uludağ

Yalan Olmuş Sevgiler

Bir zamanlar "sonsuz" denilen sözler
Takvim yapraklarında soldu,
Gülüslere emanet edilen umut
Sessizce geri alındı.

Yalan olmuş sevgiler şimdi
Tozlu bir rafta anı gibi,
Dokunsan dağılacak kadar kırılgan
Ama unutulmayacak kadar izli.

Kalpden çıkan cümleler
Dudaklarda yarım kaldı,
Gerçek sandıklarımız
En iyi rolünü oynadı.

Gözlerdeki ışık sönmüş,
Sözler hâlâ güzel belki
Ama içi boş artık,
Çünkü kalp çekilmiş içinden sessizce.

Abdullah Uludağ

Yalanmış

Aşk dedikleri yalanmış meğer,
Dudakta bir gülüş, içimde keder.
Gözlerde parlayan o eski bahar,
Bir rüzgâr esince kaybolur gider.

Sözler ısınınca umut sanırsın,
Kalbinle koşarken yoktan yanarsın.
Bir gün anlarsın ki boşmuş hevesler—
Sevdiğin değil de hayalin kanarsın.

Ama yine de insan, garip bir hl,
Kllerden doğar da yeniden bağırır kalp.
Belki yalanmış dnn sevdayı diye,
Yarın bir bakarsın, gerçek çıkar karşıya.

Abdullah Uludağ

Yalnızlık Kaderim Benim

Yalnızlık kaderim benim,
Adım gibi yazılmış alnıma.
Kim dokunsa eksiliyor,
Kim sevse yarım bırakıyor.

Kalabalıklar içinden geçtim
Tek bir omuz bulamadan.
Geceyle konuşmayı öğrendim,
İnsanlar erken gidince.

Ne bir sitemim kaldı hayata,
Ne de büyük bir beklentim.
Yalnızlık kaderim benim,
Kabulüm sessiz, direncim içimde.

Abdullah Uludağ

Yaralı Kalbim

Yaralı kalbim, sessizce kanar,
Kimse bilmez içine çöken o ağır kederi.
Geceler uzun, yollar yokuş olur,
Bir adımda bin kez sızlar içimdeki derdi.

Yaralı kalbim, nice söz gördü,
Kimi umut ekte, kimi de rüzgârda savurdu.
Ben her seferinde yeniden inandım,
Sevda dedim, ateşine tekrar yarım kaldım.

Kimse dokunmasın diye sustum,
Kırılğan bir cam parçası gibi sakladım.
Bir tebessümün ardına gizledim acımı,
Oysa sen bilsen nasıl da zor ayakta kalmam.

Yaralı kalbim, yine de pes etmez,
Her darbeye biraz daha büyür direnci.
Belki bugün sızlar, belki yarın diner,
Ama bilir: en büyük yarayı bile iyileştirir zamanın eli.

Abdullah Uludağ

Yaşama Sevincimi Aldın

Benim için yaşam sendin,
Onu da aldın benden.
Nefes almayı senden öğrendim,
Şimdi hava bile ağır içimde.

Gidişin bir vedadan fazlasıydı,
Bütün yarınlarımı topladın giderken.
Ben kaldım; eksik, sessiz,
Adını anmaktan bile korkarken.

Benim için yaşam sendin,
Şimdi yaşamak sadece alışkanlık.
Sen gittin ya...
Dünya durmadı belki,
Ama ben durdum, içimde.

Abdullah Uludağ

Yıkılan Umutlar

Bir gün seni ne kadar sevdiğimi anlayacaksın,
O zaman gözlerin yaşla dolacak;
Belkide o zaman anlayacaksın,
Sana olan bütün aşkım.

Belkide sende beni halâ unutamadın,
Belki sende halâ beni seviyorsun;
Belkide bir kötü an gibi.
Unuttun değilmi çoktan beri.

Yıkıldı bütün umutlarım,
yıkıldı bütün sevgilerim.
Benim içindi bütün acılar;
Benim içindi bütün gerçekler.

Belki unuttun terkettin beni!
yapa yalnız bıraktın beni,
belki başkasını sevdin;
fakat ben seni ne unutacağım,
nede terkedeceğim!
senden başkasını sevmeyeceğim....

Abdullah Uludağ

Zalim Felek

Zalim felek, yine beni sınadın,
Düştüğüm yerden kalkmamı aradın.
Bir ömürdür omzumda izlerin,
Ne yapsam geçmedi sızılarım.

Gül dedim, dikenini verdin,
Dost dedim, yükünü devrettin.
Her adımında bir imtihan,
Her nefesimde bir ateş, bir duman.

Zalim felek, ben senden yılmam,
Yara alsam da asla kırılmam.
Gecem uzun, yolum çetin olsa da,
Sabahı beklerim, umutla, dua ile.

Sen döner durursun bildiğince,
Ben yürürüm kalbimle, direncimle.
Varsın acıları sen yaz kaderime;
Ben yine de gülümserim, inadına kendime.

Abdullah Uludağ

Zonguldağın Bağrında Bir Yar Sevdim

Zonguldağın bağrında bir yar sevdim,
Kömür karası gözlerinde bir ateş gördüm.
Dağların sisine karıştı nefesim,
Rüzgârın türküsünde adını ezberledim.

Sensiz bu sokaklarda gezerim,
Her adımım düştü sensiz bir çukura.
Maden ocağı gibi derindi içimde,
Sönmeyen korun vardı yüreğimde.

Sensiz hayatın geceleri uzun,
Gülüşün doğan güneş, yokluğun buzun.
Ben seni toprağın kokusunda buldum,
Kaderin çizgisinde sen diye durdum.

Zonguldağın bağrında bir yar sevdim,
Sevdamı kara dumanlarla göğe verdim.
Bil ki, dağların ardında kaybolursa yolum,
Yine de döner gelirim sana çünkü en çok seni sevdim.

Abdullah Uludağ

Zonguldak'ım

Zonguldak'ım, kömür karası gözlerinle,
Gecemi gündüzüme kattın sessizce.
Bir gülüşün var ya, denizden mavi,
Rüzgâr bile adını taşır gizlice.

Toprağında sevda, yüreğinde bahar,
Bir bakışın yeter, içim yanar.
Ellerin sıcacık, umut gibi saf,
Zonguldak'ım, sensiz dünya neye yarar.

Adını her sabah dua gibi anarım,
Bir nefesin yeter, yeniden doğarım.
Aşkınla yanmak bile güzel vallahi,
Zonguldak'ım, ömrüm, tek yarım, Selda'm.

Abdullah Uludağ